

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie október 2012

IV. senát

Nálezy:

spisová značka	IV. ÚS 256/2012
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	18. septembra 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Zo sťažnosti vyplývalo, že sťažovateľka (obchodná spoločnosť) mala v konaní vedenom okresným súdom postavenie žalovanej. Žalobkyňou v tomto konaní bola Slovenská republika – Fakultná nemocnica s poliklinikou Žilina, pričom predmetom sporu bolo vypratanie nehnuteľnosti.</p> <p>V rámci konania podala žalobkyňa návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa domáhala, aby vo veci konajúci súd sťažovateľke zakázal do právoplatného skončenia konania veci umiestňovať na presne špecifikovaných nehnuteľnostiach — pozemkoch predajné stánky a tiež by jej zakázal tieto nehnuteľnosti zapožičať, dať do nájmu a podnájomu tretím osobám.</p> <p>O prvom návrhu žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia z 20. augusta 2010 rozhodol okresný súd uznesením tak, že mu vyhovel. Proti označenému uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu zmenil a návrh žalobkyne zamietol.</p> <p>Dňa 11. januára 2011 podala žalobkyňa na okresnom súde ďalší návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa dožadovala uloženia rovnakých zákazov sťažovateľke ako v prípade prvého návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.</p> <p>Svoj druhý návrh na nariadenie predbežného opatrenia odôvodnila žalobkyňa rovnakými skutočnosťami ako v prvom návrhu. Navyše, žalobkyňa uviedla, že napriek tomu, že sťažovateľka bola informovaná o podaní návrhu na začatie konania, umiestnila 9. septembra 2010 na sporných nehnuteľnostiach ďalší predajný stánok.</p> <p>Okresný súd uznesením z 8. februára 2011 druhému návrhu žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia vyhovel. Sťažovateľka opäť podala proti označenému uzneseniu okresného súdu odvolanie.</p> <p>O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd uznesením z 31. marca 2011 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu čiastočne zmenil, a to tak, že sťažovateľke uložil len zákaz umiestňovať na sporné nehnuteľnosti predajné stánky a dať sporné nehnuteľnosti do podnájomu tretím osobám (teda nezakázal sťažovateľke sporné nehnuteľnosti zapožičať a dať do nájmu tretím osobám, pozn.).</p> <p>Uznesenie odvolacieho súdu napadla sťažovateľka dovolaním, pričom jeho prípustnosť odvodzovala z § 237 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku poukazujúc na skutočnosť, že o tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, keďže o identickom návrhu žalobkyne na vydanie identického predbežného opatrenia bolo už právoplatne rozhodnuté uznesením krajského súdu z 15. decembra 2010, ktorým bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietnutý.</p> <p>Uznesením najvyššieho súdu z 9. februára 2012 bolo dovolanie sťažovateľky</p>

	<p>odmietnuté.</p> <p>Podľa tvrdenia sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd konštatoval, že kľúčová námietka sťažovateľky spočívala v tom, že všeobecné súdy meritórne rozhodovali o druhom návrhu žalobkyne na vydanie predbežného opatrenia, aj keď tento vychádzal z celkom identických skutkových okolností ako prvý návrh žalobkyne na vydanie predbežného opatrenia, týkal sa toho istého predmetu konania a tých istých účastníkov konania, pričom o prvom návrhu žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia z 20. augusta 2010 bolo právoplatne rozhodnuté uznesením krajského súdu z 15. decembra 2010 tak, že jej návrh bol v celom rozsahu zamietnutý. Podľa presvedčenia sťažovateľky právoplatné rozhodnutie všeobecných súdov o prvom návrhu sťažovateľky na vydanie predbežného opatrenia založilo prekážku veci právoplatne rozsúdenej, a preto o druhom návrhu žalobkyne, ktorý neobsahoval nové skutkové okolnosti, nemali všeobecné súdy konať, ale konanie o ňom mali zastaviť.</p> <p>Najvyšší súd na rozdiel od sťažovateľky dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k vade v zmysle § 237 písm. d) OSP, keďže v druhom návrhu žalobkyne na vydanie predbežného opatrenia existovali nové skutkové okolnosti, a preto právoplatné rozhodnutie súdov o prvom návrhu žalobkyne na vydanie predbežného opatrenia nezakladalo prekážku res iudicata, a teda dovolanie v danom prípade prípustné nie je.</p> <p>Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplývalo, že najvyšší súd považoval predloženie dôkazov žalobkyňou – fotografie z 9. septembra 2010 a oznámenia sťažovateľky z 27. októbra 2010 za nové skutkové okolnosti, ktoré odôvodňovali meritórne prerokovanie druhého návrhu žalobkyne na vydanie predbežného opatrenia. Ústavný súd konštatoval, že v tomto smere nebolo možné súhlasiť s tvrdením sťažovateľky, že z napadnutého uznesenia nie je zrejmé, ktoré skutkové okolnosti považoval najvyšší súd za nové, spôsobujúce zmenu skutkového stavu oproti skutkovému stavu existujúcemu v čase rozhodovania všeobecných súdov o prvom návrhu žalobkyne na vydanie predbežného opatrenia.</p> <p>Na druhej strane sa ústavný súd stotožnil s podstatou kľúčovej námietky sťažovateľky založenej na skutkovo overiteľnom tvrdení, podľa ktorého v čase od rozhodovania všeobecných súdov o prvom návrhu žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia nevznikli nové skutočnosti, ktoré by mohli spochybníť prekážku res iudicata (prekážku veci právoplatne rozsúdenej).</p> <p>Bolo totiž nespochybniteľné, že uznesenie krajského súdu z 15. decembra 2010, ktorým krajský súd zmenil uznesenie okresného súdu z 30. septembra 2010 tak, že prvý návrh žalobkyne na vydanie predbežného opatrenia zamietol, nadobudol právoplatnosť 28. decembra 2010. Rovnako bolo nepochybné, že dôvodom na zamietnutie prvého návrhu žalobkyne na vydanie predbežného opatrenia bola skutočnosť, že žalobkyňa svoje tvrdenia o tom, že sťažovateľka na sporných nehnuteľnostiach umiestňuje predajné stánky, nijakým spôsobom nepreukázala. Taktiež bolo nepochybné, že dôkazy — fotografia z 9. septembra 2010 a oznámenie sťažovateľky z 27. októbra 2010, ktoré bolo žalobkyňi doručené toho istého dňa, predchádzajú tak rozhodnutiu okresného súdu o prvom návrhu žalobkyne na vydanie predbežného opatrenia (fotografia), ako aj rozhodnutiu krajského súdu o prvom návrhu žalobkyne na vydanie predbežného opatrenia (fotografia a oznámenie).</p> <p>Ústavný súd uviedol, že bolo zjavné, že žalobkyňa mala k dispozícii dôkazy, ktorými preukazovala svoje tvrdenia (prinajmenšom pokiaľ ide o oznámenie sťažovateľky z 27. októbra 2010) už v čase rozhodovania všeobecných súdov o jej prvom návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Išlo teda o skutkové okolnosti a dôkazy o nich, ktoré existovali a boli v dispozícii žalobkyne už v čase rozhodovania všeobecných súdov o jej prvom návrhu na vydanie predbežného opatrenia.</p> <p>Za takýchto skutkových okolností nebolo podľa názoru ústavného súdu možné dospieť k záveru o (existencii) zmene skutkových okolností v posudzovanej veci oproti času, keď všeobecné súdy rozhodovali o prvom návrhu žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia. Skutkové okolnosti a dôkazy, na ktoré žalobkyňa poukázala vo svojom druhom návrhu na vydanie predbežného opatrenia, totiž zjavne existovali a boli v dispozícii žalobkyne už v čase rozhodovania všeobecných súdov o tomto (prvom) návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Opačný záver vyjadrený v napadnutom uznesení najvyššieho súdu považoval ústavný súd preto za arbitrárny a nemajúci navyše</p>

	<p>oporu ani v doterajšej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu; ide o právny názor, ktorý je z ústavného hľadiska neakceptovateľný a neudržateľný.</p> <p>Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že uznesením najvyššieho súdu z 9. februára 2012 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.</p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Nálezy – prietahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 327/2012</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ján Luby</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>28. augusta 2012</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ (fyzická osoba) namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných postupom krajského súdu v konkurznom konaní, ktorého bol sťažovateľ účastníkom ako jeden z veriteľov. Konanie sa začalo v roku 2001.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konkurznom konaní, ktorého je sťažovateľ účastníkom ako jeden z veriteľov, mohlo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>1. Ústavný súd konštatoval, že účelom konkurzného konania je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku. Naplnenie tohto cieľa vyžaduje spravidla riešenie väčšieho množstva skutkových a právnych otázok spojených so zistením a zabezpečením majetku patriaceho do konkurznej podstaty, jeho speňažením, zistením a následným uspokojením pohľadávok konkurzných veriteľov, riešením incidenčných sporov a pod. V dôsledku tejto skutočnosti možno spravidla konkurzné konanie z hľadiska kritérií uplatňovaných ústavným súdom v rámci posúdenia existencie zbytočných prietahov v konaní kvalifikovať ako právne a fakticky zložité. Z obsahu súvisiaceho spisu krajského súdu vyplývalo, že preskúmané konanie nebolo, pokiaľ ide o jeho skutkovú zložitost', v tomto smere výnimkou.</p> <p>2. Pokiaľ išlo o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom.</p> <p>3. Napokon ústavný súd skúmal, či v napadnutom konaní krajský súd mohol svojou nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou spôsobiť zbytočné prietahy, a tým porušiť označené základné právo sťažovateľa.</p> <p>Konanie vedené krajským súdom ústavný súd posudzoval v intenciách právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov. Podľa právneho názoru ústavného súdu ústava nevyníma z povinnosti všeobecných súdov konať bez zbytočných prietahov žiadne konanie, v ktorom sa poskytuje súdna ochrana právam fyzických osôb alebo právnických osôb. Správca konkurznej podstaty nie je v konkurznom konaní v pozícii účastníka konania, ale je len osobou na konaní zúčastnenou, pričom pri výkone svojej funkcie je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd (§ 8 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní).</p> <p>Miera a povaha zodpovednosti všeobecného (konkurzného) súdu za postup správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní je daná rozsahom jeho oprávnení, ktoré mu zákon vo vzťahu k tomuto subjektu konkurzného konania priznáva (najmä § 12 a § 8 ods. 4 a 5 zákona o konkurze a vyrovnaní).</p> <p>S ohľadom na uvedené môže v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu ísť o prietahy v konkurznom konaní vtedy, ak súd (konkurzný) vôbec nevyužije vo vzťahu</p>

	<p>k správcovi konkurznej podstaty tie prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie účinnej a rýchlej ochrany práv účastníkov konkurzného konania, prípadne ak k ich použitiu siahne až vtedy, keď je ich účinok na dosiahnutie tohto účelu minimalizovaný alebo vylúčený.</p> <p>Ulohou ústavného súdu nie je však určovať namiesto konkurzného súdu optimálny postup v danej veci, ale posúdiť, či ním prijaté opatrenia a zvolený postup sú vzhľadom na okolnosti prípadu akceptovateľné z pohľadu ústavou garantovaného práva na konanie bez zbytočných prieťahov.</p> <p>Podľa § 12 zákona o konkurze a vyrovnaní je konkurzný súd oprávnený vyžiadať si od správcu konkurznej podstaty správu a vysvetlenie, nahliadať do jeho účtov a vykonávať potrebné zisťovania. Správcovi môže uložiť, aby si vyžiadal na určité otázky názor veriteľského výboru, alebo správcovi môže dať pokyny sám.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že málo efektívny a nedostatočne razantný postup krajského súdu voči SKP podľa názoru ústavného súdu spôsobil nezanedbateľné spomalenie priebehu napadnutého konania. Na tomto konštatovaní nič nemenila ani skutočnosť, že v konaní, ktoré nasledovalo po vyhlásení konkurzu, prebiehalo speňažovanie konkurznej podstaty, ktoré bolo v okolnostiach danej veci pomerne zložité a časovo náročné.</p> <p>Berúc do úvahy tieto skutočnosti ústavný súd uzavrel, že postupom krajského súdu v konkurznom konaní vedenom pod došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto krajskému súdu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov a odstránil tak stav právnej neistoty sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 ústavy). Sťažovateľovi priznal ústavný súd finančné zadost'učinenie v sume 1 000€.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Najvyšší súd SR: sp. zn. 7 Obo 109/2001

spisová značka	IV. ÚS 309/2012
sudca spravodajca	Ján Luby
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	18. septembra 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka (fyzická osoba) namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom okresného súdu v konaní o zvýšení výživného. Konanie sa začalo v roku 2009.
ratio decidendi	<p>1. Predmetom napadnutého konania bolo rozhodovanie o návrhu sťažovateľky na zvýšenie výživného na dve maloleté deti. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatoval, že rozhodovanie tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, v rámci ktorej existuje ustálená judikatúra obsahujúca aj metodiku postupu všeobecných súdov, a preto nebolo možné považovať vec sťažovateľky za právne zložitú. Rovnako nepovažoval ústavný súd predmetnú vec za skutkovo zložitú, a to aj napriek tomu, že žalovaný sa domáhal zabezpečenia tlmočenia, v dôsledku čoho musel okresný súd ustanoviť tlmočníka a zabezpečiť prostredníctvom neho preklad listinnej dokumentácie, čo objektívne malo vplyv na dĺžku napadnutého konania. Z hľadiska povahy veci ústavný súd zdôraznil, že vo veciach, v ktorých sa rozhoduje o výživnom, resp. sa vymáha výživné pre maloleté dieťa, ide o existenčné veci v rámci agendy starostlivosti súdu o maloletých, ktoré vyžadujú zo strany všeobecných súdov mimoriadnu pozornosť. Tejto skutočnosti zodpovedá aj § 176 ods. 3 OSP, ktorý ukladá súdom vo veciach starostlivosti o maloletých rozhodnúť bez zbytočného odkladu, najneskôr do šiestich mesiacov.</p> <p>2. Sťažovateľka ako účastníčka napadnutého konania bola podľa zistení ústavného súdu v doterajšom priebehu aktívna, poskytovala okresnému súdu požadovanú súčinnosť a v záujme urýchlenia jeho priebehu dvakrát podala predsedníčke okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní, pričom o nápravu a pomoc žiadala aj verejného ochrancu práv, ktorý po prešetrení jej sťažnosti dospel k záveru, že bola dôvodná. Na tomto základe</p>

	<p>ústavný súd konštatoval, že sťažovateľke nebolo možné pripísať na ľarchu stav, v akom sa nachádzalo napadnuté konanie v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej zbytočné prietahy v súdnom konaní môžu byť zapríčinené nielen neodôvodnenou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty</p> <p>Vychádzajúc zo svojich zistení ústavný súd konštatoval, že v dovtedajšom priebehu napadnutého konania došlo jednak k neodôvodnenej nečinnosti okresného, ako aj k jeho neefektívnej činnosti (najmä v súvislosti s ustanovením tlmočníka a zabezpečovaním prekladu listinnej dokumentácie), pričom ani s odstupom troch rokov od začatia konania vo veci meritórne nerozhodol, čo vzhľadom na povahu veci sťažovateľky, ktorá vyžadovala mimoriadnu starostlivosť, nebolo možné považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné.</p> <p>Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že v napadnutom konaní došlo postupom okresného súdu k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov. Ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 2 000€.</p>
<p> Používané odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p> spisová značka</p>	<p> IV. ÚS 487/2011</p>
<p> sudca spravodajca</p>	<p>Ján Luby</p>
<p> druh konania</p>	<p> čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p> druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p> nález – vyhovené</p>
<p> dátum rozhodnutia</p>	
<p> dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p> čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p> skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka (fyzická osoba) namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o zvýšení výživného. Konanie sa začalo v roku 1994.</p> <p>Ústavný súd už nálezom č. k. I. ÚS 54/07-39 z 11. októbra 2007 rozhodol, že v petíte sťažnosti označené práva sťažovateľky boli postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov, a sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 60 000 Sk, ako aj úhradu trov konania.</p>
<p> ratio decidendi</p>	<p>1. Predmetom konania pred okresným súdom bolo rozhodovanie o sťažovateľkou (ako podielovým spoluvlastníkom veci) uplatnenom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia odporcom, ktorý mal podľa neho vzniknúť v dôsledku „<i>prisvojovania si úžitkovej hodnoty veci odporcom vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu</i>“.</p> <p>Ústavný súd v zhode s už vysloveným názorom v náleze sp. zn. I. ÚS 54/07 z 11. októbra 2007, ako aj názorom predsedu okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti nepovažoval vec za právne zložitú. Aj keď v súvislosti s nutnosťou určenia výšky náhrady za užívanie nehnuteľnosti rozsiahlym znaleckým dokazovaním bolo potrebné určitú mieru skutkovej zložitosti veci pripustiť, na druhej strane však touto okolnosťou nebolo možné ospravedlniť skutočnosť, že namietané konanie nebolo ani napriek nálezu ústavného súdu z 11. októbra 2007, ktorým prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov, ani po viac ako 18 rokoch od jeho začatia právoplatne skončené.</p> <p>2. Ústavný súd konštatoval, že v období po právoplatnosti nálezu sp. zn. I. ÚS 54/07 z 11. októbra 2007 nezistil také skutočnosti na strane sťažovateľa, ktoré by významným spôsobom ovplyvnili dĺžku namietaného konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup okresného súdu</p>

	<p>v namietanom konaní. Aj keď okresný súd v hodnotenom období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 54/07 z 11. októbra 2007 postupoval v namietanom konaní v zásade plynulo a realizoval najmä vo vzťahu k ustanoveným znalcom veľký počet procesných úkonov, ústavný súd nemohol posudzovaný úsek konania kvalifikovať inak než ho označiť ako neefektívny.</p> <p>Okresný súd nepredloženie znaleckých posudkov v určenej lehote nenechával bez povšimnutia a ich predloženie písomne urgoval väčšinou aj pod hrozbou možnosti uloženia poriadkovej pokuty, avšak v konečnom dôsledku poriadkovú pokutu napriek opakovanému nedodržaniu lehoty ani v jednom prípade neuložil.</p> <p>Ústavný súd v súvislosti s uvedeným poukázal na svoju predchádzajúcu judikatúru, v ktorej vyslovil, že všeobecný súd vzhľadom na jeho povinnosť organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň obrátila fyzická alebo právnická osoba so žiadosťou o rozhodnutie, zodpovedá za adekvátne a účelné využitie procesných prostriedkov, ktoré mu na tento účel zveruje (vrátane poriadkových opatrení v zmysle § 53 OSP) aj vo vzťahu k súdnemu znalcovi. Všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu znalca pri vypracovaní znaleckého posudku.</p> <p>Vzhľadom na to, že namietané konanie napriek nálezú ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 54/07 z 11. októbra 2007, v ktorom prikázal okresnému súdu postupovať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, nebolo dosiaľ právoplatne skončené, čo bolo podľa názoru ústavného súdu z ústavnoprávneho hľadiska samo osebe neakceptovateľné, ústavný súd hodnotiac uvedené obdobie a berúc do úvahy aj celý dovtedajší priebeh namietaného konania konštatoval, že neefektívnym postupom okresného súdu v konaní v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 54/07 z 11. októbra 2007 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu sťažovateľom označených práv.</p> <p>Ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadost'učinenie v sume 4 000€.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 54/07</p>

Spracoval: Mgr. Tomáš Majerník

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.